

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. Y.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2 - Nové Město

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022 č. j. CPR-27817-3/ČJ-2021-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ireny Strakové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-240582-8/ČJ-2021-000022-50 ze dne 14. 9. 2021. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Současně byla podle ust. § 50a odst. 3 tohoto zákona stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále jím byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Dále namítal, že je účastníkem řízení ve věci žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podal opakovaně a požádal o prominutí lhůty zmeškání úkonu, toto řízení není pravomocně ukončeno. Nucené vycestování z území považoval za nepřiměřené stavu věci a odmítal, že by se do předmětné situace dostal jednoznačně z vlastního zavinění. Za podstatné měl vedení správního řízení o jeho žádosti o změnu účelu pobytového oprávnění. Konstatoval, že povinnost opustit území zaniká při vydání pobytového oprávnění v době, kdy osoba na území České republiky pobývá v rámci stanovené lhůty k vycestování, namítal, že není vůlí Ministerstva vnitra ČR řešit pobytová oprávnění v zákonem stanovených lhůtách a právě délka rozhodovacího procesu vytváří situace, kdy na území zůstane nelegálně a bude mu uloženo správní vyhoštění, nebo vycestuje a bude mu ukončeno studium a nebude tak moci naplnit účel pobytu. Namítal také, že újma, kterou v případě vycestování subjektivně pociťuje, má souvislost s obavami z toho, co mu v domovském státě hrozí, zejména po posledních událostech v Kazachstánu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-240582-1/ČJ-2021-000022 ze dne 14. 9. 2021, podkladové materiály č. j. KRPA-240582-5/ČJ-2021-000022, protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-240582-7/ČJ-2021-000022-50 ze dne 14. 9. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-

240582-8/ČJ-2021-000022-50 ze dne 14. 9. 2021, odvolání žalobce ze dne 28. 9. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-27817-3/ČJ-2021-930310-V236. ze dne 31. 1. 2022.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 9. 2021 byla vyslána hlídka policie na adresu X, kde se dle sdělení pracovníka ministerstva vnitra nacházel cizinec KAZ (Kazachstán) bez povolení k pobytu. Hlídce byl předán záznam, ve kterém byly uvedeny důvody, proč byla cizinci zamítnuta žádost o změnu účelu pobytu. Následně byl cizinec zajištěn a převezen k dalšímu opatření. Stejného dne vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPA-240582-8/ČJ-2021-000022-50, kterým uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 9. 2021 odvolání. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím podané odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
8. Do protokolu o podání vysvětlení dne 14. 9. 2021 žalobce uvedl, že naposledy přiletěl do České republiky dne 9. 8. 2021 a od té doby je neustále na území, poslední čtyři roky cestoval do České republiky opakovaně. Přicestoval za účelem studia na Vysoké škole ekonomické. Z území České republiky nevycestoval, protože nevěděl, že jeho žádost o změnu účelu pobytu nebyla přijata. V zemi původu žije jeho otec a sourozenci, jeho matka žije v České republice. Ve vycestování mu brání pouze studium.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
11. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. Městský soud v Praze v první řadě uvádí, že správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav věci. Správní orgán prvního stupně zjišťoval skutečnosti důležité pro své rozhodování z podaného vysvětlení, o němž pořídil protokol ze dne 14. 9. 2021 a dále provedl lustraci žalobce v dostupných informačních systémech Policie České republiky. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédl k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i ke Kazachstánu. Poukázaly na to, že žalobce může usilovat o získání

pobytového oprávnění a poté, co ho získá, se může vrátit do České republiky. Rozhodnutím o povinnosti opustit území je totiž stanovena pouze povinnost vycestovat, není jím zakázán pobyt na území členských států Evropské unie. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

14. Městský soud v Praze dále uvádí, že i v případě uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29: „... § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti. Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“
15. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-25 dospěl k závěru, že: „Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
16. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dostatečně posoudily i otázku zásahu uloženého opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná. Správní orgány nejprve konstatovaly, že nepřistoupily k uložení správního vyhoštění s ohledem na to, že žalobce přišel svou situaci řešit dobrovolně a je možné, že nevěděl, že se nachází na území nelegálně, a proto uložily povinnost opustit území Evropské unie jako mírnější

opatření. Správní orgán prvního stupně se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí vypořádal zejména na str. 4 až 5 svého rozhodnutí. Uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu po dobu 14 dnů. Dále poukázal na to, že rozhodnutí podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců představuje mírnější opatření, je jím uložena povinnost vycestovat z území Evropské unie, není spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, rozhodnutí nemá vliv na možnost cizince získat vízum či povolení k pobytu, po získání pobytového oprávnění může žalobce přicestovat zpět do České republiky. S ohledem na výše uvedené uzavřel, že vydáním předmětného rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv žalobce na soukromý a rodinný život a vyjádřil se také ke skutečnosti, že na území žije matka žalobce. Žalovaný zdůraznil, že povinnost opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze v případě zjištění nelegálního pobytu cizince na území České republiky uložit.

17. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o povinnosti opustit území nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že rozhodnutím o povinnosti opustit území nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie. Na základě vydaného rozhodnutí žalovaného má žalobce povinnost vycestovat mimo území členských států Evropské unie, po získání pobytového oprávnění mu nic nebrání v návratu zpět. Žalobce sice v České republice s přestávkami pobýval legálně od roku 2017, avšak bylo prokázáno, že na území pobýval 14 dní nelegálně, a dopustil se tak protiprávního jednání. Správními soudy již bylo judikováno, že i několik hodin nelegálního pobytu stačí k tomu, aby bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29. Dále je nepochybné, že na území České republiky žije matka žalobce, dle soudu mohou udržovat kontakt prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č. j. 1 Azs 384/2019-16) [k těmto skutečnostem bylo ve správním řízení přihlédnuto, i vzhledem k nim bylo uloženo nejmírnější možné opatření, a to povinnost opustit území dle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců].
18. Městský soud v Praze dodává, že napadeným rozhodnutím byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie, nebyl mu zde zakázán pobyt. Nelze přehlédnout, že do dané situace se žalobce dostal svým zaviněním, kdy se ve lhůtě 5 dnů nedostavil ke správnímu orgánu, aby osobně potvrdil žádost o změnu účelu dosavadního pobytu a navíc se ani nezdržoval na adrese, kterou uvedl správním orgánům. Napadené rozhodnutí mu nebrání v možnosti si znovu obstarat oprávnění umožňující mu pobývat v České republice a po jeho získání se sem vrátit. Styk s matkou může žalobce realizovat i přes uloženou povinnost opustit území členských států Evropské unie, např. může udržovat kontakt prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod., nebo matka může žalobce přijet navštívit.
19. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu judikaturou Nejvyššího správního soudu a ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

20. Soud připomíná, že žalobce se do dané situace dostal vlastním zaviněním, když nerespektoval svou povinnost dostavit se ve lhůtě 5 dnů ke správnímu orgánu k osobnímu potvrzení žádosti o změnu účelu dosavadního pobytu a navíc se ani nezdržoval na adrese, kterou uvedl správním orgánům, a ty ho tudíž neměly možnost vyrozumět o stavu řízení. Je pravdou, že žalobci může být z důvodu vycestování ukončeno studium, což může mít vliv na jeho žádost o změnu účelu dosavadního pobytu, kterou v současné době přezkoumává Komise pro rozhodování ve věcech cizinců. Avšak s ohledem na jeho neoprávněný pobyt v délce 14 dnů a naprostou pasivitu v řízení o žádosti o změnu účelu dosavadního pobytu (přicestoval do České republiky dne 9. 8. 2021, ale nijak svou žádost až do dne 14. 9. 2021 neřešil) nelze dle soudu mít uložené opatření za nepřiměřené. Bylo povinností žalobce pobývat na území na základě platného pobytového oprávnění, kdy uložená povinnost opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze v případě zjištění nelegálního pobytu cizince na území České republiky uložit.
21. Žalobcem namítané nedodržování lhůt v řízení o jeho pobytovém oprávnění nemůže být součástí přezkumu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, a proto se jím soud více nezabýval.
22. Soud se také nemohl zabývat tvrzenou újmou, která žalobci hrozí v domovském státě ve spojitosti s „posledními událostmi“ v Kazachstánu, neboť z žalobního tvrzení není vůbec zřejmé, o jaké události by se mělo konkrétně jednat a jaký by mohly mít dopad na žalobce.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
25. Žalobce požádal, aby byl jeho žalobě přiznán odkladný účinek. Za tento návrh zaplatil soudní poplatek, k jehož úhradě ho soud vyzval usnesením č. j. 13 A 9/2022 – 21 ze dne 17. 2. 2022. O tomto návrhu však soud nerozhodoval, neboť o věci rozhodl bezodkladně. Proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Dle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně